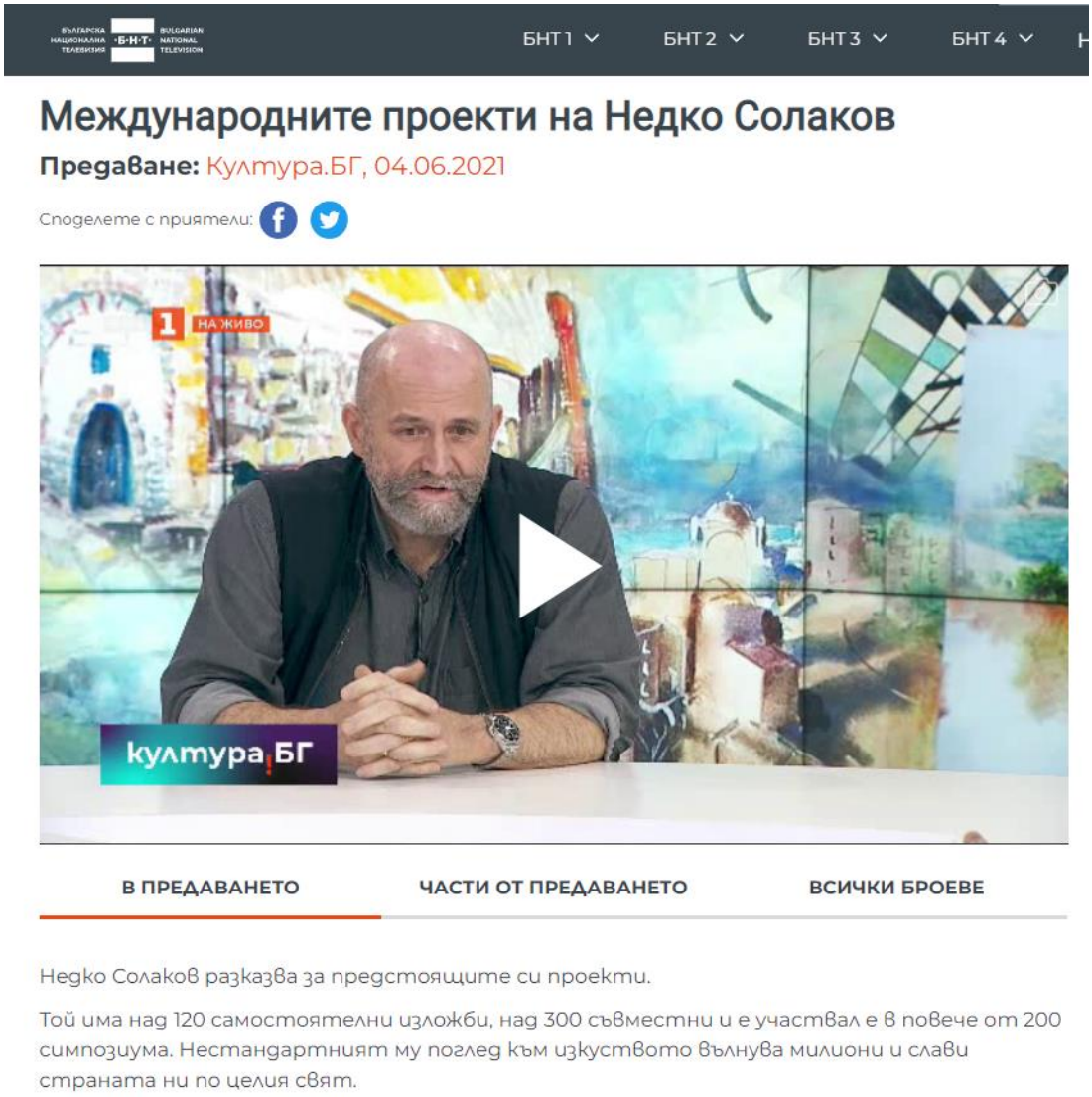

Международните проекти на Недко Солаков, интервю.
Култура.БГ, 04.06.2021
https://bnt.bg/news/mezhdunarodnite-proekti-na-nedko-solakov-v298543-295878news.html

КУЛТУРА

Бр. 21 (2854), година LX,
10 юни 2016 г., 12 стр., 2 лв.

www.kultura.bg

Днешната Варшава, видяна през носталгичния поглед на Правда Спасова - на страница 5

Дали отново инвазия на варварите? Ина Белчева - на страница 8

Веско Сталиев, *Литотворе*, 1987. Графити и лакове върху картини. 12 части, 50 х 35 всяка. Варирана цялостна размер. Изображението е предоставено от SARIEV Contemporary

Една малка галерия на голямата сцена. Разговор с Веселина Сариева - на страница 9

Новият директор на Националното радио започна работа.
Минути преди редакционното приключване на броя (6 юни, 18 часа) разбираме, че работата му започва с уволнения. Пред работещите в „Хоризонт" Александър Велев бил заявил,

Честито!

Жилава старица! с неуместно утончени въглеци - така Екатерина Йосифова е съпоставила себе си (и се е заработила). Но нима е старица изящната жена, която от десетилетия пише страници от бъдещето на българската поезия - и постоянно изпреварва своите последователи? И им убягва. Нима 75 години най-дълги

в. Култура, корица. 10 юни 2016

42 22 СЕПТЕМВРИ 2016 г. СЕГА КУЛТУРА

Недко Солаков разказва за своите 12 дни сред природата

Художникът е документирал по атрактивен начин преходите си из Габровския Балкан

МИЛЕНА ДИМОВА

12 дни Недко Солаков прекарва в Габровския Балкан и всеки ден създава по една рисунка сред природата по време на продължителните си разходки. Това е предисторията на изложбата, която художникът открива на 23 септември в пловдивската галерия Sariev Contemporary. Експозицията е озаглавена „Природа“ и е в рамките на на фестивала НОЩ/ Пловдив 2016. Недко Солаков е световноизвестен български художник, който измисля истории и ги разказва чрез рисунки, текстове, живопис, обекти, скулптури, инсталации и ги подправя с характерното си чувство за хумор. Настоящата колекция е посветена на най-близката му и любима част на България - горите около с. Борики, Габровско. В експозицията са представени мащабна фотография (заснета от Димитър Солаков), създаваща ярка представа за величествения балкански пейзаж, и 12 натурни рисунки на автора на инсталацията. Те са създадени през 12 последователни дни, когато Недко Солаков със скицник и молив в ръка се е отдавал на обичайните си разходки из гората, по време на които е изминал пеша 148 км. Подобно на естествоизпитателите от епохата на големите открития, художникът скицира, фиксира и описва направо на място видяното, рисувайки понякога дори и с пръста, върху която стъпва. Рисунките носят разпознаваемия стил на Недко Солаков - твърди контури, съчетани с лека и нервна извита моливна линия, попаднала на места уж случайно върху хартията. В някои от рисунките Солаков детайлно разработва онова, което е пред него, в други - улавя общата ситуация, подсещайки за похвата на импресионистите. Има и такива ескизи, в които авторът работи като академичен пейзажист, надписва елементите и сенките с думи, сякаш за да ги нанесе в мазка и цвят по-късно в ателието. Отделните рисунки са допълнени с текстове, систематизиращи впечатленията, както се полага при концептуалното рисуване. Освен маршрутите и разстоянията, присъства и денивелацията, както и „личните данни“ за похарчените калории и течности, премерени благодарение на приложението Runtastic. Върху един от листовете рисунката е в духа на протестното изкуство - още не призив, но агресивен словесен изблик спрямо изсичането на горите, администрацията и властта. Към арт документалистиката си Недко Солаков добавя и примамката на интерактивността - за да може зрителят да се опита да уточни непосредственото отношение на рисунките към локациите в Габровския Балкан, местата на създаването им са означени с номерца върху панорамния фототапет.

Недко Солаков е роден през 1957 г. в Червен бряг. Налага се като един от най-успешните български художници в международен план. От началото на 90-те авторът показва свои творби на няколко континента.

Художникът е работил с молив и бял туш върху хартия, а понякога и с пръст.

Недко Солаков, из цикъла „Природа“.

„Природа“

От 23 септември
Галерия Sariev Contemporary, Пловдив

ОБЩИНА ДРАГОМАН – СОФИЙСКА ОБЛАСТ
2210 Драгоман, ул.“Захари Стоянов“ №26; тел. 07172/21-03;
факс 07172/20-14, 23-65; e-mail: obshtina_dragoman@abv.bg
ЗАПОВЕД
№ РД-15 - 711/20.09.2016 г. гр. Драгоман

ОБЩИНА ДРАГОМАН – СОФИЙСКА ОБЛАСТ
2210 Драгоман, ул.“Захари Стоянов“ №26; тел. 07172/21-03;
факс 07172/20-14, 23-65; e-mail: obshtina_dragoman@abv.bg
ЗАПОВЕД
№ РД-15 - 710/20.09.2016 г. гр. Драгоман

Недко Солаков разказва за своите 12 дни сред природата, статия.
в. Сега, 22 септември 2016

Forbes/ЛИДЕРИ | СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО

ХУДОЖНИКЪТ ПРЕДПРИЕМАЧ

(НЕ ЗАЩОТО Е ОТ ГАБРОВО)

Най-успешният съвременен български художник Недко Солаков управлява кариерата си като бизнесмен. Той е огромно име в световен мащаб, но почти няма продажби в България

ОТ ВЕСЕЛИН ДИМИТРОВ
СНИМКИ ИВОМИР ПЕШЕВ

Недко Солаков – безспорно най-важната фигура в българското съвременно изкуство, често използва следната метафора, за да опише състоянието на арт пазара в България: „Има хора, които в гаража си имат „Бентли“, а на стената – „Запорожец“.

Тази негова теза се потвърждава и от факта, че у нас има единединствен сериозен колекционер на съвременно изкуство (бизнесменът Спас Русев). В същото време, казва Солаков, „в Румъния вече има много хора, които колекционират, за Турция и Гърция да не говорим...“. Именно това е и голямата мотивация зад интервюто му за Forbes – „искам да се разбере, че можеш да инвестираш в изкуство и българите да започнат да колекционират. Не непременно в мен. Става дума стъпка по стъпка в страната да се оформи един нормален арт пазар“. Процесът ще е сложен. В България, по думите на младата галеристка Веселина Сариева, усилията в момента са насочени натам, да се създаде „контекст, за да се направи някой ден текст“.

Това може да звучи абстрактно и отнесено, но слабият местен интерес към изкуството на Солаков и другите български съвременни артисти не само показва липсата на зрялост в обществото. Има и чисто инвестиционен аспект: купуването на произведения на изкуството понякога може да се отплати щедро. Според The Wealth Report 2013 много предмети с колекционерска стойност са надминали като инвестиция акциите през последното десетилетие. Тоест, тук говорим дори и за финансова зрялост.

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

„Състоянието на съвременното изкуство в България не е в застой – създават се неща и има много интересни изложби. Но все още нямаме публика като театъра или киното“, казва Солаков, 55-годишен едър, благ и постоянно мърморещ мъж.

Той има позиция да дава оценки за съвременното изкуство в България – като артист, който създава произведения от световна класа, но и като успешен бизнесмен, който ги продава в чужбина. Солаков се различава от повечето си колеги, които се възприемат само като артисти, творят в ателието си и оставят целия си бизнес в ръцете на посредници и галеристи. Не, Солаков пътува за участия в многобройни изложби, промотира изкуството си, преговаря, продава сам и чрез галериите си. „В мен има нещо предприемаческо. Това не идва оттам, че съм израснал в Габрово. Идва от много труд и практика.“

Forbes разполага с данни за приходите на художника (те са наистина сериозни), но сключихме договорка със Солаков да не ги публикуваме. „От 2007 г. съм регистриран по ДДС като физическо лице, за мен е много важно да съм изряден“, казва Солаков. Още повече, той плаща данък от само шест процента върху доходите си, което е една от причините да остава в България. „Моите колеги в Западна Европа плащат драстично по-високи данъци“. Друга причина винаги да се връща в България е „невероятният абсурд, в който живея. Понякога изпитвам завист, че историите, които се случват пред очите ни, са по-абсурдни от историите в моите работи. Аз се храня със и от българския абсурд“.

„МОГА ДА ИЗПОЛЗВАМ КЛИШЕТО, ЧЕ СЪМ ИСКАЛ ДА ПРОБИЯ СТЕНАТА МЕЖДУ ТУК И ТАМ, НО ДОРИ НЕ ЗНАЕХ КЪДЕ Е СТЕНАТА“

За да обобщим накратко позицията на Недко Солаков на световната сцена за съвременно изкуство, се обръщаме към класацията на влиятелния сайт ArtFacts.net. Тя подрежда живи и мъртви художници по размера на вниманието, което те получават от различни арт институции – галерии и музеи, аукционни къщи и т.н. Класацията реално следи трендове на арт пазара, като на първо място в нея от години е Анди Уорхол, следван от Пикасо.

ArtFacts.Net подрежда близо 400 хил. художника, като към 20 септември 2013 г. Недко Солаков е на 164-о място, само една позиция след Кристо и Жан-Клод. „През годините изграждаш творчество, и ако си успял да го направиш „привлекателно“, хората си казват – да, аз трябва да го имам моя

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

Недко Солаков. Например музеи, които, ако искат да представят както трябва Източна Европа в своите колекции, трябва да ме имат. Дотам съм го докарал", казва намигвайки Солаков. В неговия случай клишето, че половината живот на един артист отива в изграждане на името, което след това работи за него, е абсолютен факт.

Той е участвал шест пъти на най-престижното Венецианско биенале, където през 2007 г. получава една от специалните награди. На два пъти (2007 и 2012 г.) е канен на Документа – най-важната световна изложба за съвременно изкуство в германския Касел, която се провежда през пет години. Солаков и Кристо са единствените българи, участвали в изложбата. Представляван от четирите си комерсиални галерии, които са оторизирани да продават работите му, той е постоянен гост на десетки панаири, включително най-мощния панаир на изкуствата в Базел. Правил е над сто самостоятелни изложби. Всичко това обяснява първия абзац на този текст – да, Солаков е най-важната фигура в българското съвременно изкуство, и да, това е безспорно.

ПОЛОЖЕНИЕТО В НАЧАЛОТО ОБАЧЕ Е ZERO. След като Недко Солаков напуска Съюза на художниците през 1990 г., той се насочва изцяло на Запад, за да реализира проектите си. „Започваш от нулата, дали не и от минус нивата - казва той. - Мога да използвам клишето, че съм искал да пробия стената между тук и там, но дори не знаех къде е стената."

Син на известния скулптор Митьо Солаков, Недко завършва стенопис в Националната художествена академия през 1981 г. Твори и в казармата, а първата му изложба е година след дипломирането. Днес се оказва, че картините му отпреди прехода са „абсолютно равностойни" на най-известните му инсталации. „Сега името ми вдигна и стойността на старите ми работи."

През 1986 г. след покана на критика Филип Зидаров да направят изложба без картини, младите живописци Греди Асса, Божидар Бояджиев, Андрей Даниел, Вихрони Попнеделев и Солаков формират групата „Градът". Тя показва за първи път в България съвременни арт техники като инсталации и пърформанси. През лятото на 1990 г. техните творби са представени на английски куратор, който пътува из Източна Европа, за да селектира художници за една от първите изложби във Великобритания, представящи съвременно изкуство отвъд „Желязната завеса". Две неща на Солаков са избрани и той заминава за изложбата Expressions и съпътстващата я конференция в Глазгоу. „Това беше първата ми важна изява на Запад, от която тръгнаха много неща". Едно от тях е българското участие на третото истанбулско Биенале на съвременното изкуство през 1992 г.

„ПОНЯКОГА ИЗПИТВАМ ЗАВИСТ, ЧЕ ИСТОРИИТЕ, КОИТО СЕ СЛУЧВАТ ПРЕД ОЧИТЕ НИ, СА ПО-АБСУРДНИ ОТ ИСТОРИИТЕ В МОИТЕ РАБОТИ"

В Истанбул Солаков представя своята инсталация „Нов ноев ковчег" („от някъде „другаде" нареждат на един обикновен човек (Ной) да спаси странните същества, озовали се една сутрин в банята на неговия панелен апартамент"). „Нов ноев ковчег" е голям успех, и по думите на Солаков предизвиква „нещо като wow-ефект и ме поканиха на Венецианското биенале през 1993 г. и биеналето в Сао Пауло през 1994 г. И така се завъртяха нещата".

Началото на пътя на Недко Солаков в световната арт сцена е странен и нетипичен. За творците в Западна Европа е нормално работите им първо да бъдат представяни в частни комерсиални галерии и некомерсиални групови изложби. Чак след това някои от тях участват в биеналета и влизат в музеите със самостоятелни изложби и/или в колекциите им. При Солаков става обратното: той вече има зад гърба си няколко музейни солови изложби, преди през 1996 г. да направи първата си самостоятелна изложба в частна галерия на Запад.

Част от „нормалния" път е и присъединяването към една „основна галерия", която поема художника като млад, отглежда го и инвестира в него, координира работата му с други галерии (срещу комисионна от 10%), организира изложбите му и впоследствие разделя по равно приходите от продажби на работите му. Недко Солаков също има основна галерия – първоначално берлинската Arndt & Partner, а днес италианската Continua, а в България работи с Галерия „Сариев". Както стана ясно обаче, той движи сам голяма част от бизнеса си.

Солаков се учи на това по пътя. „Трябва жестока концентрация и усет кое е важно и кое не – казва той. – В началото на 90-те не съм знаел, нямах наръчник, който да ми показва пътя." Логично, в процеса има и „излагации", по неговите думи. Солаков разказва как в началото на опитите за пробиване на стената той дори е „установявал" контакт с галерии директно влизайки в тях, питайки дали може да си покаже рисунките. „Сега си позволявам да разказвам за това с усмивка, защото вече имам името си и това е любопитен анекдот, но си представям колко нелепо съм изглеждал навремето в очите на галеристите".

ИЗКУСТВОТО НА НЕДКО СОЛАКОВ живее от неговата самоирония. Една от неговите ключови творби се нарича „Строго секретно" и представлява едно библиотечно чекмедже с рисунки, обекти, колажи, които разказват истории от неговия живот. Там е и „моята срамна тайна за сътрудничеството ми с Държавна сигурност като студент и войник между 1976 и

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

1983 г. Сам прекъснах връзките – макар че все още вярвах в социализма – през лятото на 1983 г., когато офицерът, който отговаряше за мен в армията, искаше да ме прехвърли към този, занимаващ се с интелигенцията в Габрово".

„Строго секретно" е направена между декември 1989 и февруари 1990 г., изложена публично в изложбата „Край на цитата" през април 1990 г. След като два месеца по-късно Солаков е избран за заместник-председател на Съюза на художниците, предизвиква скандал. Само си представете смелостта на Солаков да направи това признание в онова време, и то в художествено произведение, защото публично известни документи за сътрудничеството му и досега няма. „Изглежда, и пострадали от мен няма, защото досега щяха да се покажат". Работата „Строго секретно" днес е собственост на музея Van Abbemuseum в холандския Айндховен, който през 2008 г. я откупува срещу 150 хил. евро.

Солаков обича да разказва истории и с годините това се превръща в запазена марка на неговото изкуство. Понякога разказите са кратки и абсурдни – например голямото жълто петно, част от проекта „Разсеяният човек", разпльокано върху стените на много музеи и галерии (то принадлежи и на три музейни колекции – MUMOK, MARTa Herford и Van

ИЗБРАНИ ТВОРБИ НА СОЛАКОВ

(ВИЖТЕ И NEDKOSOLAKOV.NET)

Knights (and other dreams)
(2010-2012)
Инсталацията е представена на dOCUMENTA (13) през 2012 г. Тя е (само)ироничен разказ за детските му мечти (да е барабанист в хардрок банда и да има радиоуправляем хеликоптер) и измислените и полуизмислени фантазии на мъж на средна възраст. Разположена е в шест последователни зали в Музея на Братя Грим в Касел.

Top Secret
(1989-1990)
Каталожно чекмедже със 179 рисунки, текстове, обекти и снимки и „срамната тайна" – връзките на Солаков като студент в Художествената академия с ДС. Творбата днес е собственост на музея Van Abbemuseum в Айндховен.

A Wallpaper (for the 23rd Floor)
(2010-2011)
Тапетът на цветя на 23-ия етаж на една от кулите на Deutsche Bank във Франкфурт е покрит от Солаков с рисунки и текстове, „живеещи" сред цветята. Инсталацията е част от голям арт проект на банката, който представя по един изявен международен художник на всеки един от 60-те етажа на кулите.

A Life (Black&White)
(1998 - досега)
Инсталация, в която двама бояджии боядисват залата – единият с черна, другият – след него с бяла боя. От тиража ѝ от пет и един авторски е останал само последният, който Солаков пази за MoMA. Част от останалите принадлежат на Tate Modern и музеите за съвременно изкуство в Чикаго и Франкфурт.

Mumbling House
(2012)
Изоставената Villa Hurlebise на белгийския бряг е превърната от Солаков в многопластов наратив по време на фестивала на изкуствата Beaufort. Художникът изпълва къщата с нов живот със своите рисунки и миниатюрни истории, иронизиращи красотата и упадъка ѝ.

СНИМКИ: **DOCUMENTA (13)** - ЕЛА БИАЛКОВСКА; **TOP SECRET** - АНАТОЛИЙ МИХАЙЛОВ И КОНСТАНТИН ШЕСТАКОВ; НЕДКО СОЛАКОВ (3).
A LIFE (BLACK&WHITE) Е ОТ РЕТРОСПЕКТИВАТА ALL IN ORDER, WITH EXCEPTIONS (2011-2012), СЪСТОЯЛА СЕ В 4 МУЗЕЯ. НА СНИМКАТА: В S.M.A.K. В ГЕНТ, БЕЛГИЯ (2012)

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

Abbe Eindhoven). До него Солаков е написал на ръка: „Поръчах това жълто нещо на асистентите към изложбата, но след това напълно забравих причината за това“ (I ordered this yellow thing from the exhibition assistants but later on I completely forgot the reason for this).

Или си представете една огромна изоставена къща, в която Солаков влиза и – срещу хонорар от 25 хил. евро – започва да оставя малки рисунки и забавни, иронични, абсурдни коментари към тях – разкази по тапетите, в мивката, навсякъде (виж примери за работата му на стр. 23). След края на изложбата тези негови коментари се унищожават. „Това, че създавам произведения, които остават във времето и могат да бъдат продавани, както и че правя такива интервенции, които изчезват, поддържа баланса ми на художник“, казва Солаков.

Негова работа, която остава има и на 23-ия етаж на една от двете кули на Deutsche Bank във Франкфурт. Банката представя известни художници на всеки един от 60-те етажа на кулите и срещу хонорар от 100 хил. евро Солаков „допълва“ със своите истории тапета на цветя, който минава през офисите на етажа.

„Неговите коментари направиха от Солаков голямо име на международната арт сцена – пише в материал за него вестник Die Zeit. – Той посочва абсурдите на сцената и е нейно криво огледало.“

Една от най-популярните му, а и комерсиално успешни работи е „Страхове“: серия от 99 рисунки с туш (с традиционните истории на английски) на страхове и фобии. Те са представени на documenta 12. Серията е откупена от италианския колекционер Енеа Риги. Днешната цена на една рисунка, като тези от Fears, е 6 хил. евро (без ДДС).

ЦЕНАТА НА НЕГОВОТО ИЗКУСТВО върви успоредно с укрепването на имиджа на Солаков. Той признава, че финансовата криза не е подминала и бранша му и през 2009 г. неговите приходи са паднали наполовина. Оттогава тенденцията е положителна. Той подчертава, че държи на цената на работите си. „Много внимателно трябва да се повишават цените и това обикновено става след дълго обсъждане с галеристите. Катастрофа е, ако цените започнат да се смъкват в името на продажбата. Разбира се, не говоря за обичайните отстъпки, които се правят към определени колекционери и особено към важни музейни колекции“.

Солаков има и какво още да желае – професонално и финансово. Той още не е имал самостоятелна изложба в трите световни топмузея за съвременно изкуство – MoMA в Ню Йорк, Tate Modern в Лондон и Pompidou в Париж (въпреки че негови работи присъстват в техните колекции).

Дали, ако това се случи, ще успокои нрава на Солаков? По-скоро не. „Интересното е, че когато постигна нещо, съм винаги недоволен. Непрекъснато имам някакви терзания и винаги си казвам, че може още и още. Това е двигателят на развитието, ако позволите да открия велосипеда.“

ПРЕЗ 2008 Г. ТОЙ ВЛАГА НАД 100 ХИЛ. ЕВРО ОТ ЛИЧНИТЕ СИ СРЕДСТВА В ГАЛЕРИЯТА НА ИНСТИТУТА ЗА СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО – СОФИЯ

АКО ОТ TATE MODERN И MOMA обаче се върнем в България, няма да открием сериозен музей за съвременно изкуство. Солаков е част от една малка идеалистична общност, която от години се бори за създаване на нормална среда за визуалните изкуства.

Той е безкрайно критичен към бившия министър на културата Вежди Рашидов (точните му определения са „арогантен и некомпетентен“) и откритията от него Музей за съвременно изкуство в сградата на Арсенала в София (зад музея „Земята и хората“). Това е една къща, направена с норвежки пари. Пълен абсурд е да правиш музей, започвайки от къщата, без да е ясно какво ще има вътре. Така слагаш каруцата пред коня. Трябва да започнеш с концепцията, да градиш колекцията и успоредно с това да се изграждa или реновира сградата.“

Мърморенето на Солаков – освен че е абсолютно правилно – не е кухо. Той има пълното право да нарича официалните институции „некомпетентни“, защото през 2008 г. влага 100 хил. евро от личните си средства в галерията на Института за съвременно изкуство (ICA) – София. Солаков купува два апартамента на бул. „Васил Левски“, жена му Слава, която обикновено се занимава с майсторите в семейството, „напълно законно“ урежда избиването на стените им, за да направи пространството на галерията. От откриването през 2009 г. ICA е показал над 20 изложби. „Направих го, защото вярвам, че трябва нещо да се случва в България.“

Като допълнение към това Недко Солаков и жена му имат наистина богата колекция от български съвременни (и не само) художници, в момента подредена в склада му. Той притежава и завидна международна колекция – рисунки и колажи от имената като Сол Люит, Пол Маккарти, Лорънс Вайнер, Раймонд Петибон, Иля Кабаков и Ервин Вурм. „С жена ми започнахме да колекционираме през 1986 г. с рисунки от българските класици. С течение на годините се „разпростряхме“ и върху съвременни български автори, а с развитието на кариерата ми в западния art world и върху съвременни международни художници. Част от тях съм разменил с колеги, а други са купувани от панаири и аукциони. Продължавам да бъда идеалист, макар и невярващ в социализма – събираме ги за българската публика, макар и още да не сме готови да ги изложим пред нея. А и публиката не е готова“.

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров
Forbes, октомври 2013

Forbes ЛИДЕРИ | СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО

СКЪП РАЗКАЗВАЧ

Свръхуспешният съвременен артист Недко Солаков не беше правил изложба в България четири години. Тази зима в рамките на десет дни откри две

ОТ ВЕСЕЛИН ДИМИТРОВ
СНИМКА ЕЛЕНА НЕНКОВА

САМО В РАМКИТЕ НА ДЕСЕТ ДНИ НЕДКО СОЛАКОВ – най-изтъкнатият (и скъп) български съвременен артист – откри две свои изложби. В Галерия Sariev Contemporary в Пловдив заедно с творби на баща си Митьо (починал през 2010 г.) и сина си Димитър Солаков представи една „Сантиментална изложба". В София той даде старт на One-Night-Stand – галерията на колегата си концептуален артист Иван Мудов. В момента Недко Солаков (55) е на 165-о място в световната класация на артисти (в нея са включени над 40 хил. живи и мъртви творци; на първо място е Анди Уорхол). Солаков е правил изложби в най-известните световни музеи и е участвал във всички престижни форуми за съвременно изкуство. Forbes посети и двете изложби, снимката вече е от тази в Галерия Sariev Contemporary.

ДЕВЕТ САНТИМЕНТАЛНИ КОМПЛЕКТА е инсталация, която не е на снимката – на Недко Солаков е най-скъпата творба от изложбата (50 хил. евро). Живописният пейзаж (130 х 162 см) с маслени бои е от село Борики, Габровско, където семейството Солакови се събира през лятото и понякога вари домати.

ЗАЛЕЗ (БОРИКИ) – платно, което не е на снимката – на Недко Солаков е най-скъпата творба от изложбата (50 хил. евро). Живописният пейзаж (130 х 162 см) с маслени бои е от село Борики, Габровско, където семейството Солакови се събира през лятото и понякога вари домати.

АРТИСТЪТ ДИМИТЪР СОЛАКОВ (25) е представен и с други две видеа. „Сантиментален залез" (не е на снимката) и „Домашен сок" (и двете 2000 евро) показват съответно залеза над Стара планина от друга на Борики перспектива и историята за сока от домашно отгледани домати.

САМОДЕЛНОТО ПРИСПОСОБЛЕНИЕ за затваряне на бутилки с домашно приготвен домашен сок на Митьо Солаков също е част от „Сантименталната изложба". За куратора на изложбата Яра Бубнова това е „минималистичен обект, подобен на конструктивистки архитектурен експеримент".

18 | Forbes АПРИЛ 2013

АПРИЛ 2013 Forbes | 19

Скъп разказвач. Автор: Веселин Димитров
Forbes, април 2013

МОМИЧЕТАТА от града

ИЗКУСТВО

САНТИМЕНТАЛНА ИСТОРИЯ

от

Елица Павлович

,

30.03.2013г.

Думата „сантиментални“ е много точна за описване на чувствата в едно щастливо семейство. Не че неща като доверие, уважение, дълг и обич не са важни, но онова, което отличава всяко щастливо семейство са точно малките мили жестове, дребните закачки, традициите и мълчаливата заедност – с други думи – сантиментите.

Затова дори само заглавието „Сантиментална изложба“ на три поколения творци от семейство Солакови – Митьо, Недко и Димитър - създава приятно очакване. Както се оказа – и го оправдава напълно.

Това е една сантиментално създадена изложба – от световно известен художник, какъвто е Недко Солаков, за една малка галерия и то не в столицата. Мястото е Sariev Contemporary в Пловдив и, както усмихнато ни разказа момичето в галерията, Недко Солаков е свързан с тях и прилежащото artnewscafe отдавна и е създал безплатно емблемата на кафенето – жест на голям творец и приятел.

Това е една сантиментална история, в която органично, като в едно семейство, присъстват пластиките на дядото Митьо, наративът (разбира се написана на стената история) и картините на сина Недко и видео инсталациите на внука Димитър. Историята е за една мравка, която се влюбва в една лъскава златна малка пластика и двете поемат по широкия свят. После мравката се прави на болна, а пластиката я носи на гърба си… а после двете стават съвсем мънички, защото са стигнали надалече… Над всичко това красиво залязва слънцето над село Борики във видеото на Димитър, а отдолу е разказана, върху стената, семейната традиция за затваряне на домашен сок в бутилки. Самото устройство за затваряне на бутилките е пак там, експонат от изложбата и долу, отзад, има малък надпис. Зрителят се навежда, а там пише „Баща ми почина преди три години от рак на бъбреците. И двата.“ И това казва всичко – за мъката, за подробностите, които няма да бъдат забравени, за липсата, за бащата, който присъства там, горе. И това е типично за работата на Недко Солаков – че когато човек се наведе да прочете написаните от него думи – а те често са написани ниско долу – изправяйки се вече е малко променен, замислен.

Има и още, има още много, и закачки, и тъмни облаци, и златни пластики, и бълбукащ домашен сок, и задраскани букви, където Недко Солаков по навик почвал да пише на

Сантиментална история, статия. Автор: Елица Павлович
Момичетата от града, 30 март 2013
http://momichetata.com/article/santimentalna-istoria.html

латиница. Има от всичко, което има в едно семейство. Сантименти… отидете и отнесете малко за себе си, семейство Солакови, като всяко щастливо семейство, имат много, има и за нас.

снимка: авторът

X

Сантиментална история, статия. Автор: Елица Павлович
Момичетата от града, 30 март 2013
http://momichetata.com/article/santimentalna-istoria.html

ИЗКУСТВО + ДИЗАЙН + ЛАБИРИНТ

с ъ б и т и я

от Лилиана Караджова

КОМЕНТАР/ARS LONGA

ДО 30 АПРИЛ В SARIEV CONTEMPORARY

Промените в света на изкуството се отпечатват в живота и в художествения изказ на три поколения творци – Митьо Солаков, Недко Солаков и Димитър Солаков. Експозицията, в която комуникират помежду си на езика на скулптурата, живописта и фотографията, е наречена от самите автори „Сантиментална изложба". Митьо Солаков е роден през 1931 г. и работи в портретния жанр и монументалната скулптура, а Димитър Солаков, роден през 1987 г., използва основно медията на фотографията и видеото. Недко Солаков прави връзката между поколенията с експресионистична живопис. Събитието показва половин век от историята на изкуството в България и отношенията между реалността и художествената експресия, събрани във фразата Ars longa, vita brevis.

ПОРТРЕТ /ЕРОТИЧНО

ДО 26 МАРТ В АРТ АЛЕЯ И ДО 16 МАРТ В СРЕДЕЦ

Отдавна чакаме да видим нови от емблематичните еротични портрети на Вихрони Попнеделев. За своя шейсети юбилей художникът ни подари две изложби наведнъж. Освен интимните актове, които са наредени в Арт алея, се зарадвахме на една винаги интересна рефлексия – автопортрет. В камерното пространство са събрани общо 25 картини среден и малък формат с жив експресивен изказ. Акценти в изложбата в Средец са сборен портрет на 48 негови студентки и модели и керамичната скулптура „Общ портрет на времето" – композиция от големи счупени празни яйца. С абстрактната си живопис Вихрони ни дава от своето вдъхновение, което Филип Зидаров определя като жизнена среда. В нея всеки цвят, тон, светлосянка, форма и съотношение изграждат музикална партитура.

Коментар / Ars Longa.
Bravacasa, март 2013

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко Солаков е известен с това, че в инсталациите си - в които от началото на 90-те насам мята живописни платна, рисунки, скулптури, обекти, снимки, видеа и, както се е случвало, живи бояджии - обича (извънредно много) да пише по стените на галериите. Известен е - от Венецианското биенале, dOCUMENTA и Manifesta до колекциите на MoMA, Tate Modern, Le Centre Pompidou и десетки, десетки други - с това, че винаги с безусловна откровеност разказва лични истории, които често подтикват публиката да коленичи, да пълзи или да се завира по ъглите, за да ги проследи до край. Притежава свойството да борави с абсурда в заобикалящата го действителност с неподражаемата грация и точност на ножохвъргач. За работите си казва: „Смея да твърдя, че просто има мисъл в тях. Има някаква игра."

Димитър Солаков твори заедно с баща си от около четиригодишен, когато заедно с него и сестра си Веселина произвеждат поне 20 ръчно подвързани книги. Следващата им впечатляваща колаборация е през 2004-та. Този път Недко Солаков прехвърля на двамата тийнейджъри поканата за участие в ирландското биенале ev+a, което се пада точно на другия край на Европа. Идеята му е да покаже на децата си колко е трудно да бъдеш международен художник и непрекъснато да търчиш насам-натам. Веси се включва в така осъществената инсталация „Family Business" като поисква от организаторите да й осигурят най-гигантския възможен плюшен Мечо Пух (който впоследствие, разбира се, да задържи). Димитър решава да покаже стар телевизор с екран на снежинки, който нарича „Star Wars."

Седем години по-късно, през 2011-а, Димитър и Недко Солакови правят съвместно „The Abyss, with Warnings (or How to Convince my Son that This is a Dangerous Name for a Music Club and I Don't Have Friends, Too)" с фотографии на Димитър на обитателите на Бездната - място за репетиции и свърталище на анархисти, плюс бележки от Недко към всяка от тях.

Галерия Sariev Contemporary в Пловдив ги събра отново на 1 март тази година в *Сантиментална изложба*, която прокарва връзките между три поколения бащи и синове - скулптора Митьо Солаков (1931 - 2010), Недко Солаков (р. 1957) и Димитър Солаков (р. 1987). Или Формотвореца, Разказвача и Наблюдателя по думите на куратора Яра Бубнова.

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко Солаков е известен с това, че в инсталациите си - в които от началото на 90-те насам мята живописни платна, рисунки, скулптури, обекти, снимки, видеа и, както се е случвало, живи бояджии - обича (извънредно много) да пише по стените на галериите. Известен е - от Венецианското биенале, dOCUMENTA и Manifesta до колекциите на MoMA, Tate Modern, Le Centre Pompidou и десетки, десетки други - с това, че винаги с безусловна откровеност разказва лични истории, които често подтикват публиката да коленичи, да пълзи или да се завира по ъглите, за да ги проследи до край. Притежава свойството да борави с абсурда в заобикалящата го действителност с неподражаемата грация и точност на ножохвъргач. За работите си казва: „Смея да твърдя, че просто има мисъл в тях. Има някаква игра."

Димитър Солаков твори заедно с баща си от около четиригодишен, когато заедно с него и сестра си Веселина произвеждат поне 20 ръчно подвързани книги. Следващата им впечатляваща колаборация е през 2004-та. Този път Недко Солаков прехвърля на двамата тийнейджъри поканата за участие в ирландското биенале ev+a, което се пада точно на другия край на Европа. Идеята му е да покаже на децата си колко е трудно да бъдеш международен художник и непрекъснато да търчиш насам-натам. Веси се включва в така осъществената инсталация „Family Business" като поисква от организаторите да й осигурят най-гигантския възможен плюшен Мечо Пух (който впоследствие, разбира се, да задържи). Димитър решава да покаже стар телевизор с екран на снежинки, който нарича „Star Wars."

Седем години по-късно, през 2011-а, Димитър и Недко Солакови правят съвместно „The Abyss, with Warnings (or How to Convince my Son that This is a Dangerous Name for a Music Club and I Don't Have Friends, Too)" с фотографии на Димитър на обитателите на Бездната - място за репетиции и свърталище на анархисти, плюс бележки от Недко към всяка от тях.

Галерия Sariev Contemporary в Пловдив ги събра отново на 1 март тази година в *Сантиментална изложба*, която прокарва връзките между три поколения бащи и синове - скулптора Митьо Солаков (1931 - 2010), Недко Солаков (р. 1957) и Димитър Солаков (р. 1987). Или Формотвореца, Разказвача и Наблюдателя по думите на куратора Яра Бубнова.

Няколко дни след откриването на *Сантиментална изложба* и няколко часа преди откриването на новата галерия One-Night-Stand на Иван Мудов в София - с инсталация на Недко Солаков „Протест срещу протеста" - двамата с Димитър се отбиха през редакцията на Sofia Live.

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко, какъв бяхте вие на 25?
Недко: Чакайте да сметна. Ами, да, веднага ще ви кажа - 1982-ра карах втора година в казармата, където изрязах много квадратни метри сграфита. Военните бяха доволни, че имат дипломиран стенописец. Същевременно обаче имах възможност и да рисувам в ателие. Началниците не обръщаха внимание на тези цапаници. Оттам станах член на Съюза на художниците. И тогава баща ми много ми помагаше. Случвало се е да трябва адски набързо, за няколко дни, да завършвам картини за обща художествена изложба - тъй наречените ОХИ-та, които бяха най-важните изложби в света на изкуството по това време. Тогава баща ми седеше зад мен, за да ги вземе и да бъдат предадени навреме, и когато казваше „това ми стои, това не ми стои", абсолютно му вярвах.

Бихте ли представили артиста Димитър Солаков така, както вие сте го видели да расте пред очите ви?
Недко: Мисля, че определено има израстване. Човекът си върви по неговия път. Когато видях първата работа от цикъла ***Ant Guy***, все още не бях много сигурен накъде е тръгнал човекът-мравка. Но с течение на втора, трета, четвърта, пета, вече са осем - мога да кажа, че е много силна работа. Харесва ми, че той отразява това, в което живее - дали е природата, за която милее, дали са хората, с които е в момента...

Димитър, бихте ли представили артиста Недко Солаков?
Димитър: Има способността да прави история от всичко, умее да разказва и има много голямо чувство за самоирония. Което според мен е изключително важно за един автор.
Вие какъв искате да бъдете на 55?
Димитър: С една дума щастлив.
Недко: Иха, добре. Добър отговор. Живи и здрави.

Колко ви трябва, за да сте щастливи?
Недко: Нека той да отговори първи.
Димитър: Относително е. Най-вече да имаш семейство и хора, които ги е грижа за теб и съответно - теб те е грижа за тях. И на 55 все пак е хубаво да си постигнал нещо в живота. И да си здрав.
Недко: Да са живи и здрави семейството ми и аз. Поначало рядко изпитвам чувство на удовлетворение, щастие, задоволеност. Жена ми, майката на Димитър, често ми казва: „Ти не можеш да се зарадваш като хората." Ами, така съм устроен, че непрекъснато има нещо, което ме човърка отвътре. Но има и моменти, когато съм задоволен - относително, за много кратко време.

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Инсталацията „Протест срещу протеста", която правите сега в One-Night-Stand, свързана ли е със събитията, които се разиграват в момента?

Недко: В известен смисъл, да. В известен смисъл част от бележките вътре не са много политически коректни, ама никак. Политически коректно е в момента да протестираме. Същевременно твърдо искам да кажа, че аз съм против статуквото и съм го доказал с много мои работи, които са били и против това правителство, и против миналите. От друга страна мисля, че както в правителството не са по-умни от мен, така и тези, които са по барикадите в момента, и те не са по-умни от мен. Голяма част от тях са просто едни санкюлоти и не ми се и помисля какви гилотини може да се размахат, ако някои от тях получат власт.

А вие, Димитър, как виждате протестите?

Димитър: Според мен голяма част от хората просто са оглупели от бедност и не знаят точно какво правят и какво искат, само им се подават някакви идеи от ляво и от дясно. Абсолютно безразборни и абсурдни искания имат. Но точно заради това оглупяване мога да им вляза в положението по някакъв начин.

Недко: Аз също им влизам, не съм толкова циничен. Но все пак, според мен - и моят глас не е единственият - има и едни корективи, които казват „Хора, осъзнайте се!" Не трябва да се отива в друга крайност.

Какво друго ви вълнува?

Димитър: Мен по принцип винаги ме вълнуват някакви екологични въпроси, в глобален и в локален план, всичките монополни истории по планините и Черноморието. Но не съм от тези крайно активни хора, които спамят всичко около себе си. Интересуват ме и други неща, като примерно наука, марсоходът на Марс...

Недко: Мен ме вълнува изкуство, разбира се. Киното ми е много интересно също. *(Всъщност и двамата са маниаци на тази тема - б. а.)* Даже веднъж направих една голяма работа - „I Love Them", базирана точно на седем от любимите ми филми - *Амадеус, Амаркорд, Седемте самураи, Големият Лебовски, Fawlty Towers* (епизодът с психиатъра), *Светлините на града* и един порно филм - *Роко чука Рио*.

Димитър: Всъщност и аз бих включил филмите и изкуството.

Недко: И, естествено, какво става в България.

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

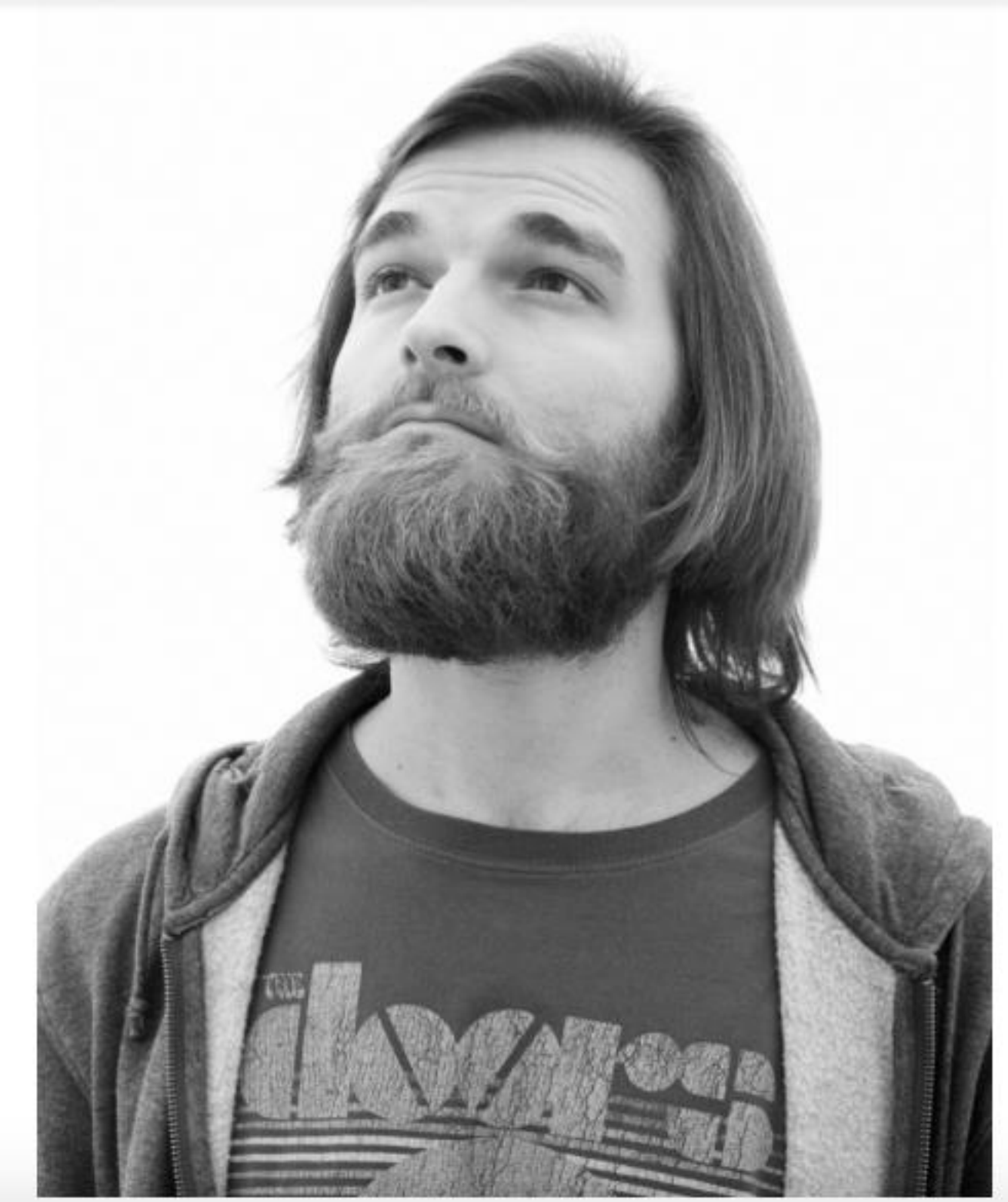
Какво бихте махнали от пейзажа наоколо?
Недко: Безотговорността на човека бих клъцнал. Само че това означава да ги изпокълцам хората и ще стане едно мазало... Ужас. Не се поддържа природата, не се поддържа абсолютно. Синът ми, дъщеря ми и техните приятели ми правеха страхотно впечатление в това отношение - още от съвсем малки, когато се разхождаха и видеха боклук, те го взимаха и го хвърляха, може би след няколко часа, но го хвърляха там, където трябва да се хвърли.
Димитър: Аз бих махнал простотията. Мисля, че ще се оправят доста неща.

Кои са енергийните ви източници?
Димитър: Да ходя сред природата, където и да е. На Витоша например, понеже ми е най-близко. Ако не говорим за природа, с годеницата ми си имаме ритуал всяка сутрин да играем табла и да пием зелен чай. Също много ме зарежда. Някак си ако не го направим, ми е криво.
Недко: Това до колко часа продължава, ако не е тайна?
Димитър: Зависи... сутринта е много разтегливо понятие.
Недко: Да, да, знам, специално във вашия ритъм е много разтегливо понятието сутрин какво означава.
Димитър: Не, не, днес беше съвсем сутрешно.
Недко: Мен също ме зарежда донякъде природата. Около село Борики, до Габрово, има едни тъй наречени „местата на Недко", където ходя може би от 30 години. Като те се увеличават, а има и едни допълнителни места. Стоим по десетина дни и всеки следобед, и сутрин понякога, аз ходя по горите. Другото е в музей, в изкуство. Има няколко шедьовъра, които за мен просто са безкрайни. Най-любимият ми художник е Питер Брьогел и най-любимата му работа за мен е „Триумфът на смъртта", която се намира в Прадо.

В деня или в нощта се чувствате по-добре?
Димитър: Зависи какво правя. Като цяло, през деня може би се чувствам по-добре, вечер някак си се зомбираме и не съм много трудоспособен.
Недко: Какво правиш до четири сутринта, като казваш, че работиш? Малее...
Димитър: Не, някакви довършителни работи на компютъра.
Недко: Аха. Аз обикновено работя през деня, ако става дума за, в кавички, изкуство. Имейли могат да се пишат и след полунощ, разбира се. Или да нахвърляш идея за текст - това може да се случи и в три през нощта.

Как се появяват така наречените ви „писаници" - предварително ли ги измисляте, или ги правите на момента, върху стената?
Недко: Вие как мислите?
На момента.
Недко: Точно така. Никога не мисля предварително за тези неща, ама никога. Например за „Протест срещу протеста" съм влязъл веднъж в пространството, донякъде съм го усетил, след това просто отивам и започвам да реагирам, както с вас сега си говоря и не знам какво ще кажа. Същото е. Разбира се, когато става дума за някакъв наратив, за по-комплицирана история, като онази с Калашника от 2007-а - „Дискусия (Собственост)" *(с която участва в 52-рото Биенале във Венеция и получава една от специалните награди - б. а.)*, текстът е писан предварително. Минал е през редакции, през English native редактори, които да изгладят английския, така че историята да бъде четивна. За да четеш ръкописен текст, особено ако трябва да си мърдаш главата в едно разстояние от девет метра, да речем, се иска наистина да ти грабна съзнанието. Иначе още на третия метър ще си кажеш: „Оф, аз не мога да го чета това."

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

Ражда ли се, или се възпитава концептуален артист?
Недко: Първо, аз не съм чист концептуален артист. Горе-долу влизам в графата *български* концептуализъм, той е малко особен нашият. Иначе, и двете. Може и да се родиш с чувството си за абсурд. Защото би трябвало да имаш много добре развито чувство за абсурд. В това отношение храната, която има тук, в България, за подхранване на концептуалист е прекрасна. Такива брилятни абсурдни истории се случват, включително и в момента, че и да искаш да ги измислиш, трудно може да ги конкурираш. Все пак, бих искал да вметна - и се надявам, че Димитър ще потвърди - аз не съм настоявал той да става художник или концептуален артист. Предполагам, има някакво влияние от мен, но не съм натискал. Естествено, като виждам, че той върви в тази посока и прави неща, помагам, говоря, съветвам.
Димитър: Единственото, което съм усещал е, че като се занимавам с нещо, баща ми просто ме ръчка да се занимавам сериозно, без значение дали е изкуство. Или, исках след гимназията да кандидатствам с биология - и пак имаше ръчкане от негова страна, за което съм благодарен.

Непосредствено преди или непосредствено след откриване е по-силен адреналинът?
Димитър: Нито преди, нито след. По време на откриването.
Недко: Не знам как ще ви прозвучи, ама аз съм обръгнал много. Толкова изложби съм откривал, че трудно мога да кажа, че има момент на развълнуваност. Емоции може да има, ако нещо, което не зависи от мен, по някаква причини вземе, че не стане точно в този момент.

Съвсем ли не ви вълнува как ще реагира публиката?
Недко: Откровено казано, вече не. След като аз съм бил абсолютно честен с тази публика, оттам нататък... Да, не ми е безразлично, но има всякакви хора. Ако влезете в интернет форумите, виждате какви изроди има. Аз се нервирам много, че там не мога да го видя човека. Ако тръгна да си говоря и да си споря с някого директно, е друго. Готов съм. Само че те не искат, защото знаят какво ще им се случи... Примерно имаше един форум на страницата на *Култура*, след текст на Станка Желева за Sofia Contemporary, предполагам сте го чели? Имаше огромно количество коментари, над 70... Оттогава аз не искам да имам нищо общо с *Култура*. Та, виждайки въпросната Станка Желева на Коледното парти на Софийска градска галерия, директно й се представих кой съм, тя ме изгледа с погнуса, аз й казах да говорим открито - да направим публичен дебат, не на страницата. Тя не поиска. Но това са някакви вторични, третични... абе, никакви художници с една дума. Както се казва, керванът си върви, кучетата си лаят и така нататък.

Носите ли излишен багаж?
Димитър: При мен основното е несериозността, с която понякога подхождам към някои неща.
Недко: Аз съм много суеверен и има едни мои ритуали, които в даден момент малко дотежават. В същото време обаче си казвам, че ако ги прекъсна, не дай Боже, нещо може да стане. Лека-полека някои от тях се редуцират. Иначе, след толкова години работа, има и физически натрупани неща, които още не са отишли по колекции и музеи, и човек трябва да се занимава с тях. Това също е багаж.

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

„За баща ми правенето на скулптура и създаването на приспособление за затваряне на шишета с доматен сок, приготвен от семейно отгледаните, невероятно вкусни домати, беше едно и също - доставящо радост на него и другите - нещо. За сина ми катеренето на ледената (близка до София) пустош като „човека-мравка" и желанието да бъде с дядо си и баща си в общ контекст са все още - надявам се - различни, но приемливи неща. За мен, очевидно най-сантименталния от тримата, остават залезът над лехите с домати, току-що изгрялата хладна луна... и този недовършен текст." - Недко Солаков

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

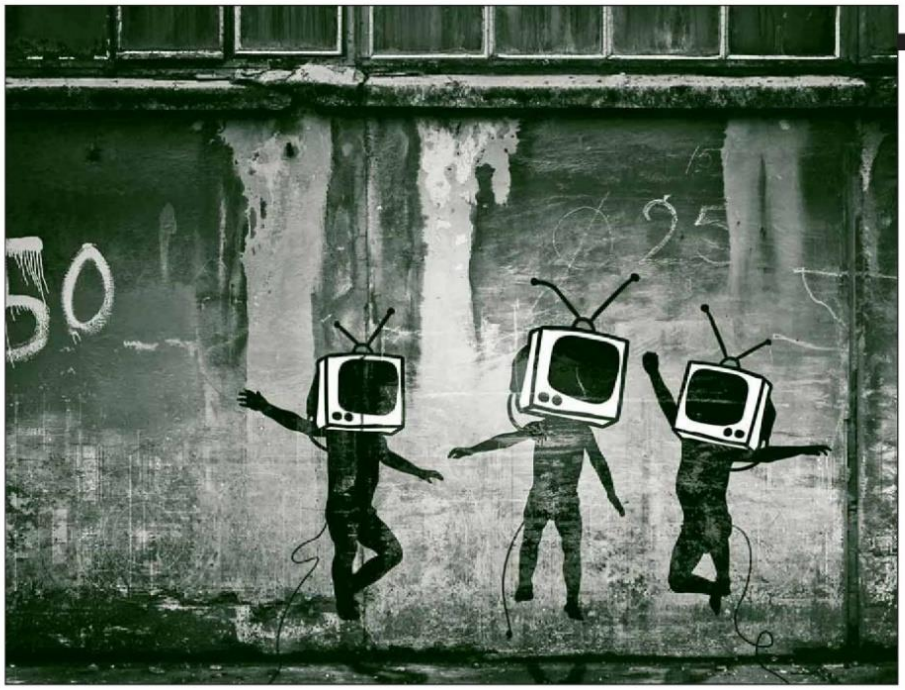
Текст Елена Друмева / Фотография Васил Танев
Фотографии от изложбата Димитър Солаков и Ирена Ашикова

Недко и Димитър Солакови.
Sofia Live, 14 март 2013
https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html

КУЛТУРА

Брой 9 (2714), година LVII, 8 март 2013 г., 12 стр., 2 лв.

www.kultura.bg

Протестите - четири гледни точки - на страници 10-11

Наследството **на министър Вежди Рашидов - на страница 5**

Как да поканим *народа* в телевизията - на страница 8

Екстремистът. Разговор на Геновева Димитрова с Алексей Балабанов - на страница 9

През времето

Стефан Хесел почина на 27 февруари 2013 г. на 95-годишна възраст. Той бе участвал в Съпротивата по време на Втората световна война, той бе един от хората, работили и създали Всеобщата декларация за правата на човека след Втората световна война.

Но този забележителен европейски интелектуалец може би ще остане в историята с последното си дело - с тънката книжка, която написа преди две години - "Възмутете се".

Хвърлящ мост над времето, вдъхновен от борбите за справедливост, пронизали целия XX век, този зов към хората на днешното време да не забравят постиганото преди тях, да се борят за своите права, бе отпечатан в милионни тиражи и отекна по света в серия от продължителни протести срещу статуквото. Достатъчно е да си спомним "Възмутените" в Испания и "окупиращите" в САЩ.

Преди година Стефан Хесел бе споделил учудването си от успеха на "Възмутете се": *...но това е обяснимо с историческия момент. Обществата са загубили посока, те се питат как да излязат от ситуацията и търсят смисъл за човешкото съществуване.*

Вещицата това, което напомни Стефан Хесел на обезверена Европа, бе нейният девиз: **търси, обновявай, движи се. Възмути се, но се движи.**

Скептиците сочат неуспеха на "Възмутените" и "окупиращите", защото нищо от исканията им не било прието. Дали обаче можем да говорим за неуспех? Те поставиха пред управляващите острите въпроси на обществото. Те поставиха пред себе си важните въпроси за самоорганизирането на недоволството и за неговите граници. Те записаха в историята на своите страни поредния опит за по-радикална промяна - знайно е, че тези безуспешни в своето време опити засягат бъдещето. "Безплодната" 68-а година даде на Европа днешните ѝ политици.

Къде сме ние?

Без гръмки думи и дълбоки философии, една част от народа реши да излезе на улицата. И със самото си излизане открехна врата към различно бъдеще. Днес вече не става дума за срутването на желязната стена, преградила пътя му (1990), нито за някакво правителство, което го е задръстило (1997).

Този път вратата води към кръстопът, към различни посоки, към избор. Този път можем да направим избор.

Възможен избор би бил да продължим както досега - и вероятността за това не е малка, като се имат предвид неорганизираността на хората, липсата (засега?) на идеи и признати водачи, инерцията, която страната е получила през последните две десетилетия, нейните международни обвързаности.

Друг избор би бил да се приложат лесни решения - те ще успокоят протестиращите и със сигурност ще доведат до още по-големи проблеми в бъдеще. Мажоритарната система, отзоваването на депутати със сигурност ще докарат не народовластие, а още по-голяма зависимост на политическото от доминиращите икономически кръгове. Към лесните решения, нямащи нищо общо с цялостен анализ на ситуацията, със сигурност можем да причислим и всички позоваванията на чужди рецепти - несъобразени с българския опит, традиции, характер.

Трети избор би бил да се вгледаме - за първи път от много време - именно в опита, традициите и характера на българина. И при това вглеждане в себе си, спокойно да преразгледаме всичко, изгубено. Да зададем основните въпроси: Кое е за нас най-важното, дали не оцеляването на нацията? Защо искаме демократично устройство, каквато демокрация искаме? Какви са границите на личната свобода? Какви са границите на икономическата свобода? Как виждаме в бъдеще отношенията на българите с другите етноси в държавата? Как виждаме в бъдеще отношенията ни с нашите сънародници, масово изнесли се в други държави?

Време е основни въпроси от читалните да бъдат поставени отново. Дори временно върнати отворите в досегашния си вид, те ще хвърлят светлина върху това, което трябва да се направи.

Съмнявам се, че третият избор ще бъде извършен, за него се иска време, дебатиране, получаване на всенародно съгласие и едва след това - действие. Но силно се надявам, че народните въжения, освен някакви частични промени със своеи характер (обществените съвети, например), ще предизвикат, в епохата на социалните мрежи, "Великото време на интелигенцията" да настъпи - най-накрая.

Хр. Б.

3 март 2013 г.

Портал "Култура" **www.kultura.bg/web/** - нова територия за гледни точки, видео-интервюта и дебати с колумнистите Иван Кръстев, Калин Янакиев, Теодора Димова, Деян Енев, Тони Николов и Андрей Захариев.

Вижте: Атанас Киряков - преходът и протестите; Вихрони Попнеделев за радостта от живописта.

Прочетете: За съдбата на българските евреи - от непубликувания дневник на Петко Росен; Българската одисея на Жорж Папазов.

Избрани от „Култура"

17. София Филм Фест

7 - 17 -24 март 2013 г.

Зала 1 на НДК, кино *Люмиер*, Дома на киното, Euro Cinema, Cinema City, Червената къща, Гьоте институт
Цени на билет: 5-10 лева

Сантиментална изложба

Митьо Солаков, Недко Солаков, Димитър Солаков

Галерия Sariev Contemporary
Пловдив
1 март - 30 април 2013

За изложбата - на страница 3

17. София Филм Фест

С документалния филм **"Витоша"** на Любомир Младенов по сценарий на Иван Попйорданов тръгва най-мащабното киносъбитие у нас - 17. Международен София Филм Фест. Ще се състои от 7 до 17 март 2013 в София и допълнителна програма от 18 март до 24 март в София, Бургас и Пловдив. Фестивалните прожекции ще продължат до 7 април в Дома на киното.

Наградата на София ще получат Костa-Гаврас, Паоло Тавиани, Йос Стелинг и Индрик Фунци.

Членове на международното жури, което ще оценява 12-те филма от конкурсната програма и 12-те кандидати за Наградата за български късометражен филм, са режисьорите Йешим Устаоглу (Турция, председател), Мирослав Момчиловић (Сърбия) и Константин Божанов (България), актрисата Ада Кондееску (Румъния) и продуцентът Майк Дауни (Великобритания).

За трета поредна година 2 премиерни български филма ще участват в състезанието за Голямата награда (първи или втори игрален филм на режисьори от целия свят): **"Цветът на хамелеона"** на Емил Христов и **"Джулай"** на Кирил Станков.

За първи път Наградата за най-добър български късометражен филм се осигурява от Фондация "Роберт Бош", "Чучков Брадърс", "Камера" и LVT. Селекционната комисия, определила 12-те финалиста в конкурса, е в състав: Светослав Драганов (режисьор), Петя Александрова (филмов критик) и Неда Морфова (режисьор, последният носител на наградата Jameson за 2012).

Наградата за балкански филм ще бъде определена от жури в състав: Дюри Дърст (Унгария, продуцент), Дени Коте (Канада, режисьор) и Росица Въкланова (България, продуцент).

Конкурсът за документален филм ще бъде показан в Червената къща - новата фестивална локация. Него ще оценява жури в състав: Каарле Яко (Финландия, продуцент), Инес Василиевич (Хърватия, продуцент) и Илиян Метев (България, режисьор). За първи път Наградата за документален филм ще бъде осигурена от международния киносфестивал "Милениум", а за втора поредна година в рамките на СФФ ще бъде представена и специална програма от заглавия, избрани от документалния фестивал в Брюксел.

Сред най-очакваните филми на фестивала са **"Любов"** на Михаел Ханеке, **"Цезар трябва да умре"** на братя Тавиани, **"Капитал"** на Коста-Гаврас, **"Пиета"** на Ким Ки-Дук, **"В къщата"** на Франсоа Озон, **"Ловът"** на Томас Винтенберг, **"Царството на пълнолунието"** на Уес Андерсън, **"Кон-Тики"** на Йоаким Ронинг и Еспен Сандберг, **"Кралски афери"** на Николай Арсел, **"Вик и Фло видяха мечка"** на Дени Коте, **"Епизод от живота на събирача на желязо"** на Данис Танович, **"Космополис"** на Дейвид Кроненбърг, **"Хичкок"** на Саша Джервази, **"Трябва ти единствено любов"** на Сузане Биер, **"В мъглата"** на Сергей Лозница и др.

Солидна е документалната ни селекция: **"Цветанка"** на Юлиян Тайков (българският претендент в Документалния конкурс), **"Какво стана с нас"** на Атанас Киряков, **"Оркестърът на София"** на Росен Елезов, **"Който тръгнал е сам"** на Ралица Димитрова, **"Духът на Сейнт Ив"** на Васил Ганев, **"Паметника и неговия брат"** на Тамара Пещерска, **"Лорд Бънди от София"** на Иван Трайков, **"В търсене на прабитие"** на Николай Иванов и **"Накаран да замълкне: Георги Марков и убийството с чадър"**, който ще бъде представен от режисьора Клаус Дексел.

К

Семейни истории, статия. Автор: Светлана Куюмджиева
в. Култура, 8 март 2013
http://www.kultura.bg/bg/article/view/20707

КУЛТУРА 3

Из *Сантиментална изложба*

Семейни истории

***Сантиментална изложба*, Митьо Солаков, Недко Солаков, Димитър Солаков, Галерия Sariev Contemporary - Пловдив, 1 март - 30 април 2013**

Изложбата е наистина сантиментална, последвана от сантиментален разговор за семейните традиции, обеците, пътуванията, детството... Така през много личното в галерия "Сариев" се сляха фигурите на трима художници от три поколения - Митьо Солаков, Недко Солаков и Димитър Солаков. Признавам си, не вярвах, че може от тази семейна история да произлезе нещо повече от механичен сбор на произведения - скулптура, рисунки, фотографии, малко текст. Дистанцията между тримата ми се струваше твърде необозрима за това камерно пространство. Солакови опровергаха очакванията ми, близайки в пълно единение помежду си и на формално, и на сюжетно ниво. Неслучайно споменавам "сюжет". Изложбата на тримата художници е построена върху три наратива. Малкият наратив се случва в реално време и разказва една истинска история за сока от домашно отгледани домати, за вечерите в усамотението на с. Бориш, където семейството се събира през лятото, за края на идилията и смъртта на бащата. Най-малкият е малък колкото мравка и изглежда като фантастична приказка, която бащата е съчинил специално за сина си и разказал в серия от рисунки. А големият обхваща сложните исторически криволици на няколко десетилетия и изпълва цялото с въпроси за приемствеността, за промените в езика на изкуството, за индивидуалния избор и значението му спрямо контекста на периода и на мястото. Сливането между трите се получава чрез взаимната апроприация между авторите, в която трудно могат да се разграничат не само отделните произведения, но и последователността. Краят на първия наратив засреща началото на другия, така че прави възможно дори синът да създава бащата. Във всичко това сантиментът има пречистващо действие, той премахва нуждата да се обосновава всяко движение по определена концептуална логика, оставя въздух и място за интуицията и емоцията.

Смесването на различни средства в извеждането на разказа, вмъкването на нечии други произведения, наместването на неочаквани идеи в на пръв поглед напълно несъвместими форми са типични похвати в работата на Недко Солаков. Използва ги в наративните си инсталации. Затова няма нищо чудно, че взаимодействието между изящните пластики на бащата му, собствените му рисунки и живопис и видеата на сина му сега е така прецизно обмислено и балансирано. Но обикновено, независимо от мащаба, броя на детайлите, отклоненията и изненадите, Недко Солаков разказва от първо лице. А в тази изложба "звучам", еднакво по сила, три гласа от три различни края на идеята да творене. Така нейният смисъл може постепенно да израства от екзистенциалното лутане на артиста или "Човекът - мравка" във видеото на Димитър Солаков през сдобряването му с прекрасното в рисунките "Скулптурки и мравки" на Недко Солаков да еманацията на същото това прекрасно в лишена от всякаква изобразителност изящна форма от пластиките на Митьо Солаков (групирани в този ред в "Девет сантиментални комплекта"). Или да развори романтиката, в която плува залезът на село, в спомена за домашния доматен сок и директната асоциация с кръвта и кръвната връзка, която неговото горещо червено извиква. Може също да се фиксира само върху развитието на този вече силно емоционален, врящ "сок от залез" от двете видеа "Доматен сок" и "Сантиментален залез" на Димитър Солаков, през живописния пейзаж на Недко Солаков "Залез (Бориш)" до "реди-мейда" - самоделното приспособление за затваряне на бутилки на Митьо Солаков. Може да се задържи и само на повърхностна, в съзерцание на извивките по пластиките на Митьо Солаков, които преливат в сецесионовата нежност на малката рисунка с молив на бърбек от Недко Солаков, подпряна до *кратко* откровение за смъртта на бащата му от рак на бъбреците.

Но това, което ме привлича най-много в изложбата, е пълното анулиране на времето. Без да губят нищо от артистичната си индивидуалност, авторите са премахнали поколенческата дистанция помежду си и са си разменили историческите отрязъци, осъзнавайки най-пълноценно силата да надмогнат техните условности, които им дава близостта им.

Светлана Куюмджиева

За какво е нощта с въпросителна

"За какво е нощта" от Майкъл Уелър. Превод Хараламби Аничкин. Режисьор Николай Поляков. Сценография Невена Белева. Участват Милена Живкова и Ивайло Герасков. Театър "София".

Хубаво заглавие: "За какво е нощта". Без въпросителна. Не е често явление доброто заглавие. Дори на добре написаните пиеси. А Уелър без съмнение е опитен драматург и неговата пиеса "За какво е нощта" (2002) е убедителен аргумент към това твърдение. Макар и непознат в България, той има множество пиеси зад гърба си. Едва ли обаче някоя може да затъмни славата на неговата "Коса", която Форман избира за знаменития си филм 11 години след премиерата ѝ и го кани за сценарист. Такъв впрочем е и случаят с Питър Шафър и "Амадеус". Не знам дали Уелър е по-интересен от Шафър, но е също толкова умел майстор на диалога, който, по силата на уелсалата стара традиция на модерната драма, произвежда затворения свят на действието чрез кривата на промените в отношенията между героите, респективно - промяната в ситуацията, в която те са поставени.

Майстор е Уелър на психологическия анализ. От него възниквам образите на персонажите в "За какво е нощта". Произлизащ от класическата драматургична школа на Тенеси Уилямс (макар и без неговото изключително умение да отключва най-потайните кътчета и рани в света на различните, затворените, аутсайдерите, чувствителните), Майкъл Уелър е написал пиеса за стаените преживявания и за дълбоките травми в живота на двама средни представители на средната благоденствая американска класа - Мелинда Мец и Адам Пензънс. Тя е Линди - съпруга на наследник на велосипедна империя, а той е Адам - преуспяващ архитект, женен за балерина. И двамата са пропуснали в миналото шанса да реализират някогашната си връзка. И двамата сега са с провалени настоящи бракове, макар тя да не е разведена, а той да се е разделил с бившата си. Та "За какво е нощта" е заглавието, което, въпреки очевидната си двусмисленост, недвусмислено "казва" за какво е тази пиеса. Нощта е времето, което двамата имат, освен за секс, най-вече за прозрения и откриване на истини за себе си и живота си - кой до къде е стигнал, какво се е случило с него, какво са постигнали и какво е цената, възможна ли е промяна, когато и за двамата е ясно, че навършите, ангажиментите и спомените могат да се окажат по-силни от страстите?

Както казах, това е пиеса за човека от средната класа, който, както цял поток от себеподобни пиеси и цяла индустрия от добри дневни тв-сериали, представя кората във всекидневните им мрежи от най-банални и нормални взаимоотношения и последствията от направените от тях избори, а в представянето си Николай Поляков ги показва - с любопитство, с дистанция към сюжета и дори с известна ирония.

За него не е типичен интересът към подобен тип добре скроена психологическа драматургия. Когато поставя психологически драми, както беше със "Сексуалните неврози на моите родители" на младия швейцарски драматург Лукас Берфус, той се интересуваше от болезнените зони в живота на обществото и връзката им с промяната в съвременните отношения и психиката на хората, тоест, тъкмо от неврозите им. В "Турамису" се провба в сериалната естетика върху проблемите на съвременните жени, а тук вглеждането в интимните отношения между Линди и Адам е вероятно опит за нещо друго - да работи с актьорите в нюансите на отношенията между героите и изграждането на логиката им в линията на едно откровено психологическо действие. Не може да се каже обаче, че изпълнението на Ивайло Герасков и Милена Живкова е емоционално завладяващо, каквато е първоначалната точка на тази пиеса. Макар очевидно е режисьора да са се опитвали да напиянат нюансите в изказа, и двамата не могат да се разделят с клишетата в изобразяването на чувства и да се съобразят с необходимата за подобно малко пространство дискретен и нюансиран изказ в играта.

Николай Поляков е създал все пак някаква иронична дистанция към сериалния привкус на сюжета, накъсвайки действието с рекламни субтитри в червено, които вървят над сцената. Иронията може да се разбере и така - нощта е за секс, равносметки и прозрения, за гледане на сериали или ходене на театър. А изборът естествено е личен.

Виолета Дечева

Дж. К. Роулинг, само за възрастни

***Джоан К. Роулинг. Вакантен пост.* Превод от английски Венцислав К. Венков. ИК Колибри, С., 2012**

Освен всички жанрови разделения в съвременната романистика, както изглежда, можем да говорим за два типа автори: едните пишат *кратко*, а другите - дълги романи. Дж. К. Роулинг определено е сред *вторите*. Нейният пръв роман за възрастни беше дългоочаквано събитие, организирано така, че книгата да се появи едновременно във всички страни. И веднага стана ясно, че дългото писане е било мотивирано с две неща. Едното е обемът на книгата - 450 страници в по-голям от обичайния формат; другото - очевидната амбиция на авторката да се докаже в новото жанрово амплоа и да не разочарова надеждите, заплашително натрупани още преди текстът да е завършен.

"Вакантен пост" преди всичко е много английски роман; той не би могъл да съществува без голямата традиция на реалистичните романи в английската литература от XIX век. За разлика от въображаемия свят на Хари Потър, сега авторката е заложила на националното, дори на регионалното като пропуск към световната литература. Пагфърд е симпатичен малък гад с типична викторианска атмосфера, с живописен централен площад, потънал в цветя. Животът тук изглежда безоблачен и кротък, отпуснат в ленивo щастливо безвремие. Едно "обикновено" събитие обаче променя всичко - умира Бари Фезърбрадър, петдесетинагодишен общински съветник в Вродеа на склонност към спукване на мозъчна артерия. Тази неочаквана смърт раздвижва дремещи под повърхността на спокойния провинциален живот напрежения и конфликти. Разказът следва отблизо бита на седем-осем семейства от почтената среда (и на едно от долната) класа и регистрира в детайли как се разширяват пукнатините, как се задълбочават противоречията, как назрява взаимната непоносимост между техните членове. Тук напълно важи прословутата формула на Толстой: всички щастливи семейства си приличат, всяко нещастно семейство е нещастно по своему. Впрочем и българската традиция може да допринесе към поетиката на разпада в домашния свят; точно както в "Терапите", и тук "бедите изпълзяха като змии, незнайно откъде", а всъщност - от натрупаната потисната агресивност, от обидите, страховете и травмите в душата на всеки човек. В продължение на няколкостотин страници лавината на проблемите набира сила, приведена в ход от необходимостта да се попълни ованталният пост на съветник в местната община. За разлика от сагата за Хари Потър, тук няма "добри" и "лоши" герои; злината, агресивното поведение, дори жестокостта са просмукани в дребните, битови жестове на всички хора, които населяват "идиличния" свят на затворената, ограничена, морално застояла английска провинция.

Няма съмнение, че Роулинг прави роман на нравите с реалистични акценти в поведението на всеки от главните (двадесетина) герои, изграждайки типични характери на своята типична среда. Виждаме я като опитен психолог, внимателен наблюдател и добър разказвач. Всъщност е много трудно да удържиш интереса на съвременния читател в петстотин страници разказ за дребното всекидневие на група обикновени хора, но тя го прави. (Въпреки че първите литературни рецензии, пристрастени към необходимостта да сравняват "Вакантен пост" с "Хари Потър", като цяло не са блестящи.) Романът се чете с увлечение, каквото обикновено предизвиква популярният текст. Колкото и банално да звучи, героите "оживяват" в съзнанието на своя читател, той започва да мисли с тях и сега разбираме едно от предимствата на дългото четиво, което бавно те всмуква и здраво те държи. Впрочем откриваме, че Роулинг не е забравила нищо от предишните си творби, а най-малко от всичко - желанието за драматичен финал. В последните стотина страници сложното напрежение непрекъснато нараства; една по една се взривяват драматичните сили, нагнетени във всяко семейство. Взривовете изиграват ролята на катарзис; напрежението започва да се отлива обратно към своите първоначални граници. Сюжетът се завтворя чрез нова смърт; сега вече тя е смърт-изкупление на най-невинния наличен герой. И както след всяко жертвоприношение, общността се успокоява. У читателя обаче остава едно скрито предупреждение, което го кара да се оглежда повече и да се гледа по-дълбоко в застоялото спокойствие на собствения си провинциален ("английски") свят.

Милена Кирова

Патентната напаст | ©

Софтуерната индустрия се развя като макава, без да се е налагало въвеждането на патентна защита. В средата на 1990-те федералната патентна служба в САЩ обаче решава, че компютърните алгоритми също могат да се патентоват и това отваря шлюза за потоп от злоупотреби. Напоследък Бюрото по патенти и запазени марки на САЩ (PTO) издава над 40 000 патента годишно, т.е. над 100 дневно, което драстично снижава качеството. Според конституцията на САЩ, един от водещите патентни принципи е т.нар. "принцип на първия, измислил го". Откриването доказва, че е такъв чрез прототипи, записки, дневници, скици, имейли. Съществуващият в момента Закон за изобретенията в Америка (America Invents Act) обаче е противоконституционен, защото опхвърля този принцип и се придържа към друг един, т.нар. "first-to-file", според който патент получава първият, сетил се да отиде в Бюрото и да регистрира патента. Този закон защитава често субекти, които нямат никакво отношение към технологиите, освен в злоупотребата с предварително закупените патенти с цел получаването на патентни такси или обезщетения от "нарушителите". Това са т. нар патентни тролове. Бизнесът им процъфтява от 2005 насам, а през 2012 бележи своеобразен рекорд - от над 5 000 дела годишно, повече от половината са инициирани от патентни тролове. Самите патенти често звучат толкова неясно и общо, че - оказва се - покриват технологии с далеч по-голям обхват от допустимото и превръщат в нарушители нищо не подозиращи фирми и лица.

На мушката им попадат най-често малки компании, опитващи се да започнат собствен бизнес, или крайни потребители - заведения, учреждения, компании, ползващи Wi-Fi връзка, например, или ползващи стандартни, разпространени офисни технологии като скенери и имейли. Тролове са напаст и за тези, които искат да ползват за сайтовете си точно определени имена на домейни или търговско име на компанията си. Наскоро пострадаха популярното в Америка мокшоу на Адам Карола и комерциалният сайт HowStuffWorks заради т.нар. подкаст - излъчването на радиоемисии през интернет. И не само те, но и самите разработчици на технологията са жертви заради "нахалството" да разработват мобилни приложения, чрез които подкастът да работи. Честа жертва са и офиси, ползващи за удобство т. нар мрежови скенери. Мрежовите скенери са популярни заради удобството, което предлагат с виртуализацията на офисите при работа от дистанция. Те позволяват по-бързи и ефективни организация на обмена на документи, съчетавайки функциите на имейла, факса, принтера и облачния компютинг при съответното партньорство и между различни марки офис техника - Kodak, Fujitsu, Canon.

С патентните тролове всеки се оправя както може, но най-лесно им е на големите компании, които могат да си позволят юристи да ги платят на трола, за да избегнат непосилните дела в съда. Взимат се и колективни мерки. Компаниите Cisco Systems, Google, Hewlett-Packard, Motorola, Sun Microsystems, Telefon AB, Ericsson и Verizon Communications редуцираха риска от водене на скъпи дела, като създадоха Allied Security Trust с цел закупуването на тези патенти, които са важни за техния бизнес. Таксата за участие обаче е висока, а и заделяните суми не са по силите на всеки желаещ да участва.

Срещу патентните тролове във фармацевтиката и медицината пък се ползва суперкомпютър - IBM Watson, екипиран със специална софтуер Strategic IP Insight Platform (SIIP), който примерно огромен обем от информация за патенти и публикации в периода от 1976 до 2000 г. Разполагайки с нея, учените могат да се занимават с наука, необезпокоявани от тролове. Недостатък на този метод е, че и самите патентни тролове могат да се окажат улеснени от SIIP при намирането на компании, уязвими към патентни искове.

В последната седмица на февруари Американският Конгрес направи най-сетне сериозна стъпка - Внесен бе т.нар. SHIELD Act (The Saving High-Tech Innovators from Egregious Legal Disputes).

Това е първата законодателна мярка срещу патентните тролове и тя цели създаването на система, според която, ако пролът загуби в съда заради невалидност на патента или необоснована претенция за нарушение, да е принуден да плати всички разходи по делото. Очевидно нещата не могат да продължават по старому, но и предпоставките за съществуването на патентни тролове не са изчезнали.

Райна Маркова

Семейни истории, статия. Автор: Светлана Куюмджиева
В. Култура, 8 март 2013
http://www.kultura.bg/bg/article/view/20707

Начало Събития Новини За нас Контакт Магазин Меню

СЪБИТИЯ

Разговор с Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова

2 Март 2013 / 3 Февруари 2013
11:00
artnewscafe

В събота на 2 март в artnewscafe ще се проведе отворен разговор между авторите Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова. Разговорът се организира по повод изложбата "Сантиментална изложба" в Галерия Sariev Contemporary, която ще бъде открита на 1 март. Изложбата представя за първи път в едно пространство творбите на трите поколения творци - Митьо Солаков, Недко Солаков и Димитър Солаков.

В разговора между Яра Бубнова, Недко и Димитър Солакови ще се опитаме да разберем как се създават поколения артисти в едно семейство; има ли разлика в поколенията, когато става въпрос за ролята и мястото на художника в обществото; влияят ли си творците помежду си, когато са в една семейна линия.

Ще искаме от Недко Солаков да си припомни с нас живописните работи, правени за децата му. Ще научим защо и къде пише имената на децата си в инсталациите и каталозите си.

Гостуващите автори ще ни разкажат кои са им предпочитаните пространства за изява, къде са разликите и припокриванията. Ще се потърси значението на сантимента и специфичните му лични измерения. Животът в изкуството при Недко Солаков и изкуството в живота при Димитър Солаков.

Входът е свободен, местата ограничени.

Биография на участниците:

От началото на 90те години на 20 век НЕДКО СОЛАКОВ (р.1957г. в Червен Бряг, България, живее в София) участва в изложби по целия свят. Негови работи са показвани на Aperto'93 (Биенале във Венеция); на 48-то, 49-то, 50-то и 52-то Биенале във Венеция; на 3-то, 4-то и 9-то Биенале в Истанбул; Сао Паоло'94; на Манифеста 1, Ротердам; на 2-то и 4-то Биенале в Гуангджу; на 5-то Биенале в Лион; на Sonsbeek 9 в Арнхем; на 4-то и 5-то Биенале в Цетинье; на 1-то Биенале в Лудж; на 7-то Биенале в Шарджа, Обединени Арабски Емирства; на 3-то Биенале в Тирана; на 2-то

Artnewscafe
ул. Отец Паисий 38
Пловдив 4000
www.artnewscafe.com

SARIEV Contemporary,
ул. Отец Паисий 40
Пловдив 4000
www.sariev-gallery.com

Share

http://www.artnewscafe.com/events-detail.php?id=91

Разговор с Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова.
Artnewscafe, 3 февруари 2013
http://www.artnewscafe.com/events-detail.php?id=91

Биенале в Севиля; на 2-то Биенале в Москва; на Документа 12; на 16-то Биенале в Сидни; на Prospect 1, Биенале в Ню Орлиънс и на Биеналето в Сингапур, 2011; на Документа 13;. През последните години авторът има самостоятелни изложби в Museu do Chiado Лисабон; Stichting De Appel, Амстердам; CCA Kitakyushu, Япония; Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Мадрид; The Israel Museum, Йерусалим; Centre d'Art Santa Monica, Барселона; Kunsthaus, Цюрих; Castello di Rivoli, Риволи; Градска Художествена Галерия, София и Galleria Borghese, Рим. През 2003-2005 самостоятелната му изложба "A 12 1/3 (and even more) Year Survey" бе представена в Casino Luxembourg, Rooseum, Малмьо и O.K Centrum, Линц, а през 2008-2009 изложбата му „Emotions" бе показана в Kunstmuseum Бон, Kunstmuseum St. Gallen и в Institut Mathildenhoehe, Дармщат. През 2011-2012 неговата най-голяма до сега ретроспектива "All in Order, with Exceptions" е представена в Ikon Gallery, Бирмингам; Fondazione Galleria Civica, Тренто ("All in (My) Order, with Exceptions"); S.M.A.K., Гент и Fundação de Serralves, Порто.

ДИМИТЪР СОЛАКОВ е роден през 1987 г. и завършва Нов Български университет, София. Използва основно медията на фотографията и видеото. В работата си изследва връзката между природата, урбанизацията и човека, поставен между двете. Творбите му могат да бъдат както много лични, така и съвсем дистанцирани, от позицията на страничен наблюдател. Негови фотографии са участвали в редица международни изложби, част от които са: "The Power of Doubt", Times Museum (Гуанджоу, Китай), Bienal de Cuenca XI (Куенка, Еквадор), PHotoEspaña (Мадрид, Испания).

ЯРА БУБНОВА е куратор и критик на съвременно изкуство. Родена е в Москва. Работи в Националната галерия за чуждестранно изкуство, отдел Източно-европейско изкуство и преподава в Софийския университет Св. Климент Охридски, магистърска програма Изкуства и съвременност (катедра Културология). Тя е създател и директор на Института за съвременно изкуство — София. Яра Бубнова е куратор на над 20 международни изложби в областта на съвременното изкуство, както и на българското национално участие в 48 Венецианско биенале, Венеция (1999); 3 Биенале в Цетине, Черна гора (1997); 4 Международно биенале в Санкт Петербург, Русия (1996); 4 Международно истанбулско биенале в Истанбул, Турция (1995); 22 Международно биенале в Сан Пауло, Сан Пауло, Бразилия (1994).

Идеята
Кафе Кафе ООД
Персоналът
Пресата за нас

Събития
Новини
playlist
Бюлетин

Изтегли менюто
Промоция
Магазин

Контакт
Facebook
Twitter

RSS събития
RSS новини

Copyright© 2009 artnewscafe

Разговор с Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова.
Artnewscafe, 3 февруари 2013
http://www.artnewscafe.com/events-detail.php?id=91